

РЕШЕНИЕ

№ 744

гр. Варна, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Константин Д. Иванов

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело № 20233100500792 по описа за 2023 година

Производството е образувано по:

1. Въззивна жалба вх. № 9885/08.02.2023г. от Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д.“ № 40А, чрез процесуални представители срещу Решение № 183/18.01.2023г. по гр.д. № *****/****г. на ВРС,30 св., В ЧАСТТА с която съдът е ОТХВЪРЛИЛ предявления от въззивника против „А.Ф.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.“, иск с правно основание чл.200 от КТ за сумата от 50 000 лева, представляваща разликата над присъдената сума от 110000 /сто и десет хиляди/ лева до предявения размер от 160000 /сто и шестдесет хиляди/ лева представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди вследствие смъртта и загубата на своя житейски спътник и баща на детето й Т. М. Ч. - М.Т. Ч., ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от **.**.****г., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от 14.08.2021г. до окончателното изплащане на паричното задължение.

Считайки обжалваното решение за неправилно и необосновано, моли за отмяната му и постановяване на друго, с което иска да бъде уважен в пълния предявен размер от 160 000 лева. Оспорва се извода на съда относно характера и степента на претърпените от ищеца душевни болки и морални страдания, като в тази връзка се твърди неправилна преценка на събраните в хода на производството доказателства. Излага се, че от събраните в гласни доказателства, заключението по СПхПЕ са установени факти и обстоятелства, които

обуславят извод за справедлив размер на обезщетението, а именно заявления от 160 000 лева , отговарящ на критерия “справедливост“ по см. на чл.52 от ЗЗД. Излага се, че в резултат на трудовата злополука ищцата е загубила своя съпруг , когото обичала и уважавала и с когото отношенията им били на силна привързаност един към друг, с когото имали и отглеждали общо дете. Друго обстоятелство от съществено значение за размера на обезщетението е и загубата на второто им дете в деветия месец от бременността ѝ, като от заключението на вещите лица по СПхПЕ е установено, че внезапната смърт на Ч. е провокира шок и стрес у въззивника, които са повлияли на хомеостазата на организма и в крайна сметка са допринесли за вътрешно утробната смърт на новороденото ѝ дете. Оспорва се като необоснован и противоречащ на събраните доказателства извода на съда , че отношенията между М. Ч. и Т. И. са били влошени, но не до степен на трайна фактическа раздяла. Твърди се вътрешна противоречивост на съдебния акт/ съществено процесуално нарушение/ доколкото от фактическа страна съда е приел за установено, че отношенията между И. и Ч. били нормални, хармонични, съпрузите били отдадени един на друг и на семейството си, а от друга е формиран извод, че отношенията им бил влошени. Излага , че като самотна майка, ищцата освен, че трябва да се справи с болката и травмата от загубата на съпруга си, трябва да продължи да се грижи и за своето дете , като му осигури условия , които баща му със сигурност би му предоставил ако беше жив. Претендира се присъждане на законна лихва върху главницата от 160 000 лева, от считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на паричното задължение.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК не е депозиран отговор от насрещната по жалбата страна.

2. Въззивна жалба вх. № 10461/09.02.2023г. от „А.Ф.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.“, чрез процесуален представител срещу Решение № 183/18.01.2023г. по гр.д. № *****/****г. на ВРС, 30 св., В ЧАСТТА с която въззивникът е ОСЪДЕН на основание чл.200 от КТ вр. чл. 86 от ЗЗД да заплати :

- на Т. М. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д.“ № 40А, действащ чрез своята майка и законен представител Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д.“ № 40А сумата от 150000 /сто и петдесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди вследствие смъртта и загубата на своя баща - М.Т. Ч., ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от **.**.****г., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на паричното задължение.

- на Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д.“ № 40А сумата от 110000/сто и десет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди вследствие смъртта и загубата на своя житейски спътник и баща на детето ѝ Т. М. Ч. - М.Т. Ч., ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от **.**.****г., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на паричното задължение.

Решението се обжалва като неправилно и необосновано, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Излага се, че съда е обсъдил едностранно в полза на ищците събраните по делото доказателства и не е обсъдил изложените в отговора на исковата молба доводи и възражения на ответника. Излага съображение, че Т. И. не е от кръга на лицата, които имат право на обезщетение по см. на чл.200 от КТ. Същата не е наследник на починалия М. Ч., а от събраните по делото доказателства безспорно е установено, че не е живяла с него в едно домакинство, били са разделени от месеци преди инцидента през което време не са поддържали никакви контакти с него, което е основание и за недопустимост на иска на И.. Твърди се, че трудовата злополука не е настъпила през време и във връзка или по повод на извършената работа или такава в интерес на предприятието. Поддържа се възражението за съпричиняване, за проявена „груба небрежност“ от страна на пострадалия изразяваща се, както в нарушаване на правилата за движение по пътищата / преминаване през затворен за движение участък от път, неспазване правилата за движение по пътищата, /, отклоняване от определения маршрут, така и че въпреки здравословните си проблеми пред деня на инцидента/ цял ден не се е чувствал добре/ и е бил предупреден да спре да управлява автомобила, Ч. е продължил до фаталния инцидент. Оспорва се и характера и степента на преживените от ищците страдания и негативни преживявания, както и размера на присъденото обезщетение, като неотговарящ на критериите на чл.52 от ЗЗД.

Претендира се отменя на обжалваното решение и отхвърляне на исквете, а в условията на евентуалност - намаляване на присъденото в полза на ищците обезщетение при отчитане 90 % съпричиняване от страна на Ч.. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК е постъпил отговор от насрещните по жалбата страни, в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение, което намират за правилно и законосъобразно в обжалваните части. Изложени са аргументи за допустимост на производството касателно ищцата Т. И..Излагат,че безспорно се касае за трудова злополука по смисъла на закона,още повече, че е налице произнасяне на НОИ. Оспорват всички наведени доводи за съпричиняване от страната на пострадалия, като се излага, че възражението за проявена груба небрежност от страна на Ч. изразяваща се в управляване на автомобила въпреки недоброто си здравословно състояние, както и за неспазване правилата за движение по пътищата са преклудирани, доколкото не са направени в отговора на исковата молба и първото по делото съдебно заседание. Претендират потвърждаване на решението в обжалваните части и присъждане на разноски.

В съдебно заседание Т. С. И. и Т. М. Ч. чрез процесуалните си представители, поддържат доводите от въззивната жалба, претендират уважаването ѝ. Поддържат отговора на въззивна жалба на ответника. Не претендира присъждане на разноски за настоящата инстанция.

В съдебно заседание „А.Ф.“ ООД, ЕИК *****,чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата си, оспорва възраженията от въззивната жалба на ищеца. Претендира се

отменя на обжалваното решение и отхвърляне не исковете, а в условията на в условията на евентуалност - намаляване на присъденото в полза на ищците обезщетение при отчитане 90 % съпричиняване от страна на Ч.. Не претендира разноски за настоящата инстанция. Представя писмени бележки.

Контролираща страна – Д“СП“ –В. , редовно призовани не изпращат представител и не изразяват становище по жалбите и по спора.

За да се произнесе по спора, съставът на ВОС съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявени от Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д.“ № 40А, действаща лично и в качеството ѝ на майка и законен представител на Т. М. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д.“ № 40А, искове с правно основание чл. 200 от КТ вр. чл.86 от ЗЗД за осъждане на ответника „А.Ф.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.“, алтернативен адрес за призоваване: гр. В., ж.к. „В.В.“ бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12, **ДА ЗАПЛАТИ** на всеки един от ищците **сума в размер на 160000 /сто и шестдесет хиляди/ лева**, представляваща обезщетения за претърпени от тях неимуществени вреди в следствие смъртта на техния съпруг /жителски спътник/ и баща - М.Т. Ч., ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от **.**.****г., ведно със законната лихва върху претендираните главници, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на паричното задължение.

В исквата молба се твърди, че на **.**.****г. около 17:25 ч. при изпълнение на трудовите си задължения по ТПО с „А.Ф.“ ООД на длъжност „шофьор лекотоварен автомобил“, М.Т. Ч., ЕГН *****, претърпял злополука. Управлявайки служебен лекотоварен автомобил марка „Ф.“ модел „Д.“ с рег. №***** в посока от с. Т. към гр. В., към складовата база на работодателя в с. В., В. област, претърпял пътнотранспортно произшествие на км. 196 от път I-2, в близост до бетонния възел на „Т.“, при което автомобилът се запалил и изгорял. Вследствие злополуката, Ч. получил увреждания несъвместими с живота, довели до летален изход.

Излага, че с влязло в сила разпореждане №5104-03-188/29.10. 2021 г. на ТП на НОИ-В., злополуката била приета за трудова на осн. чл. 60, ал. 1 от КСО и същата злополука е трудова по смисъла на чл. 200, ал. 1 КТ.

Ищцата Т. И. живеела с М.Т. Ч. във фактическо съжителство на съпругески начала повече от шест години преди инцидента. Т. Ч. е техен син и наследник по закон на своя баща М.Т. Ч.. В резултат на злополуката ищците изгубили своя най-близък човек - съответно баща и съпруг /жителски спътник/. Той бил тяхна морална и материална опора в живота и пример за подражание. Приживе ги свързвала изключително здрава връзка. Твърдят, че скръбта и мъката им са огромни, а загубата им непрежалима. Загиналият работник бил изцяло отдаден на дома и семейството си - обезпечавал го материално, отглеждал и възпитавал сина си. В дома им царели любов, топлина, хармония и уют. Молителите излагат, че все още не могат да приемат, че този толкова скъп за тях човек си е отишъл така изведнъж, по този толкова нелеп и ужасен начин и не могат да се възстановят от шока. В живота им е настъпила една с нищо незапълнима празнота, която с всеки изминат ден чувстват все по-осезателно. Не могат да свикнат с мисълта, че той не е заедно с тях и повече никога няма да го видят. Болката и страданието им от загубата са огромни, а загубата непрежалима.

Ищцата, в резултат на загубата на съпруга си е претърпяла сериозни смущения и нарушения, както в психична, така и психиатрична сфера. Изпаднала е в депресия, затворила се е в себе си, социална изолация, страда от смущения и нарушения в храненето и съня, сънува кошмари, вечер се стига до неволно скърцане със зъби, не може да спи

пълноценно и е налице редукия на теглото. Същата много често и без причина, именно заради стреса, непрестанно плаче и без повод. Ищцата излага, че по време на инцидента била бременна с второто им дете, което в следствие на претърпения стрес от смъртта на житейския спътник изгубила в шестия месец от бременността.

Сочи, че ищецът Т. Ч. е невръстно дете, което към датата на инцидента е на пет годишна възраст. Той бил изключително привързан към своя баща, но ще трябва да расте лишен от бащината грижа, ласки, внимание и напътствия, няма да може да разчита на неговата морална и материална подкрепа. Загубата на неговия баща се е отразила изключително негативно и ще се чувства все по-осезателно.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който предявеният от ищцата иск се оспорва като недопустим поради липсата на процесуална легитимация, в условията на евентуалност - за неоснователен. Иск на Т. Ч. се оспорва като неоснователен . В условията на евентуалност и двата иска се оспорват по размер , като се твърди ,че претендираното обезщетение е прекомерно.

Сочи, че кръгът на лицата, които имат право на иск срещу работодателя за обезщетение за неимуществени вреди от трудова злополука или професионално заболяване, когато увреденото здраве на работника или служителя е причина за настъпила смърт, обхваща само наследници по закон на починалия работник или служител и то ако същите са създали трайна и дълбока емоционална връзка с него и е справедливо да бъдат обезщетени за продължителните болки и страдания, понесени поради смъртта на наследодателя, а ищцата Т. Д.а не е наследник на пострадалото лице и няма право на иск. Възражава, че ищцата не само, че не е живяла в едно домакинство с пострадалия, а двамата са били разделени от месеци преди инцидента, през което време не са поддържали никакви контакти.

Оспорва наличието на трудова злополука, тъй като смъртта на Ч. не е настъпила през време и във връзка или по повод на извършената работа, нито при работа извършена в интерес на предприятието.

Твърди, че пострадалият е допринесъл за настъпване на злополуката, действайки с „груба небрежност“, като се е отклонил от обичайния си маршрут, както и при неспазване правилата за движение по пътищата е причинил ПТП , като е навлязъл в затворен за ремонт участък на пътя. Излага , че след като е доставил стоките в гр. П. М. Ч. е следвало да се върне към базата на фирмата в с. В., където са го очаквали към 14:30 часа на същия ден. Документите му следвало да бъдат проверени от И. Д. П. и работният му ден да приключи в 17:00 часа. Обичайният маршрут за връщане е бил от гр. П. към с. В. през гр. В. по автомагистрала Х.. Вместо да потегли незабавно към с. В., след като е свършил със служебните си задължения в гр. П., пострадалият първо самоволно се отбил в гр. Д. и след това е поел към В. по път I-2, като навлязъл в затворен за ремонт участък на пътя, надлежно сигнализиран, и в затворения участък около 17:30 часа, след работно време, загубил управлението на автомобила и настъпило ПТП, при което той загива. Счита, че след като ПТП е настъпило извън работно време, без работникът да се е прибрал в базата, и се дължи само и единствено на неговото поведение - на отклоняването от обичайния маршрут и използването на пътен участък, затворен за движение поради ремонт, е налице груба небрежност от страна на работника, поради което отговорността на работодателя следва да се намали с 90% от уважената от съда част от иска.

Оспорва за ищите да са настъпили неимуществени вреди в твърдения размер. Оспорва, че за ищцата Т. И. са настъпили описаните в исковата молба душевни страдания и че е била бременна от починалия, т.к. от месеци преди инцидента тя не е живеела с М. Ч. , двамата не са се намирали във фактическо съжителство, но дори и не са поддържали контакт един с друг. Оспорва, че за ищеца Т. Ч. са настъпили описаните в исковата молба неимуществени вреди, тъй като той живее с майка си и липсват данни за изградена силна

връзка между сина и бащата.

Счита, че исковете са прекалено завишени по своя размер, което не отговаря на социално икономическата обстановка в страната и на трайната съдебна практика.

В открито съдебно заседание страните поддържат тезите си.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбите, приема за установено, следното:

Жалбите, иницирали настоящото въззивно произнасяне са подадени в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

Процесуалноправната легитимация на ищите в случая е обоснована от самите фактически твърдения, заложили в обстоятелствената част на исковата молба, а материалноправната им легитимация няма отношение към допустимостта на иска, а е въпрос по съществото на спора. Съобразно задължителната съдебна практика - Постановление № 4 от 25.05.1961г. на Пленума на ВС на Република България, т. 2 - при смърт на пострадалия поради неправомерно увреждане, кръгът на лицата, които имат право на неимуществени вреди, се определя от съда по справедливост и обхваща най-близките роднини като низходящите, възходящите и съпруга; С Постановление № 5 от 24.11.1969г. на Пленум на ВС на Република България, цитираната норма е допълнена в следния смисъл: имат право на обезщетение за неимуществени вреди и отглежданото, но неосиновено дете, съответно отглеждащият го, ако единият от тях починал вследствие неправомерно увреждане, както и лицето, което е съжителствало на съпругески начала с починалия при неправомерно увреждане, без да е бил сключен брак. С тълкувателно решение № 1 от 21.06.2018 г. на ВКС по т. д. № 1/2016 г., ОСНГТК, кръга от лицата, имащи право на обезщетение е разширен, чрез въвеждане в него и на братята и сестрите на починалия, и по изключение всяко друго лице, което е създавало трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. В тази връзка претенцията по чл. 200, ал. 1 КТ не се основава на наследствени права, съгласно правилата за наследяване по ЗН, а на лично претърпени неимуществени вреди от смъртта на пострадал при трудова злополука. Отговорността на работодателя по чл. 200 от КТ за обезщетение на пострадал от трудова злополука, макар и да произтича от договор е по естеството си деликтна, поради което правилата за деликтите са приложими към тази отговорност. Предвид изложеното, в конкретната хипотеза Т. И. е сред кръга на лицата, разполагащи с активна легитимация да предявят иск за обезщетение по чл. 200 от КТ.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените

в жалбите оплаквания.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, приема за установена изложената фактическа обстановка и достига до следните изводи от правна страна:

Безспорно от представените писмени доказателства - акт за смърт №2292/31.08.2021г. на М.Т. Ч. ЕГН *****, удостоверение за наследници изх. №***** от 02.09.2021г. от Община В., удостоверение за раждане - по делото е установено, че М.Т. Ч. е починал на **.**.****г., Т. М. Ч. ЕГН ***** е негов наследник - син, а майка на детето е ищцата Т. С. И. ЕГН *****.

Както вече беше посочено, налице е основанието на чл.200 КТ за ангажиране на обективната отговорност на ответника за неимуществени вреди, причинени на ищците в резултат на претърпяната на **.**.****г. от М.Т. Ч. трудова злополука, поради което за ответника, е възникнало задължение за заплащане на дължимото по чл.200 КТ обезщетение.

Безспорно между страните и доказано от трудов договор № 257/11.03.2021г., е че към дата **.**.**** г. М.Т. Ч. е бил в трудово правоотношение с ответника, като е изпълнявал длъжността „шофьор лекотоварен автомобил“. От представената длъжностна характеристика на длъжността „водач на лекотоварен автомобил“, с която Ч. се е запознал на 11.03.2021г. е видно, че : водачът на лекотоварния автомобил следва преди излизане на път да извърши преглед на МПС, проверява горивото, охладителната течност, маслото, гумите, състоянието и работата на двигателя, скоростната кутия, кормилното управление, осветлението, спирачките, предния и заден мост, работата на арматурното табло, действието на контролните уреди, наличността и състоянието на инструментите и принадлежностите, закрепването на товара. Работникът получава пътен лист и разписание, в което отбелязва извършените курсове. Шофьорът трябва да знае нормативните актове и вътрешните инструкции, свързани със ЗДвП, устройството на МПС и изискванията на производителя за неговата експлоатация; реда и изискванията за извършване на ремонтни работи на МПС и нормативните изисквания за безопасност на труда при превоз за негова противопожарна безопасност.

Доказано е от представените писмени доказателства, че станалата на **.**.****г. злополука е трудова. Приети по делото са : копие на досие на трудова злополука, станала на **.**.****г. с М.Т. Ч. на ТП на НОИ – В. /л.166-236/.

Приобщен по делото е Протокол № вх.№5101-03-18 от 05.10.2021 г. за резултат от извършеното разследване на злополуката, станала на **.**.**** г. с М. Ч.. В същия са посочени изчерпателно допуснатите от работодателят „А.Ф.“ ООД, нарушения на чл. 11, ал.1, т.6, във вр. чл.10, ал.1, т.7, във вр. с чл.10, ал.2, т.2 от Наредба №5 за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска, като не са съставени актове за установяване на административно нарушение.

ПТП е посетено от разследващ полицай при ОД МВР В., извършен е оглед и е образувано ДП №***/**** г. по описа на ОД на МВР гр. В., сектор „Пътна полиция, прокурорска преписка №7062/2021 г. по описа на ОП - В., образувано на **.**.**** г. по реда на чл.212, ал.2 от НПК за престъпление по чл. 343, ал.1, б. „в“, във връзка с чл. 342, ал.1 от НК, водено във връзка с настъпило на **.**.**** г. ПТП на ГП 1-2, км. 196, посока гр. В., при което е загинал М.Т. Ч., ЕГН *****. В протокол от оглед на местопрестъпление от **.**.**** г., е посочено, че участъкът от пътя към момента на произшествието е в ремонт без наличие на пътни маркировки.Платното за движение на път I -2 в участъка от с.Т. към

гр.В. е двупосочно с новоположен асфалт, без обозначение на пътна маркировка. Представен е и протокол за оглед на товарен автомобил, Ф. Д., с рег. №*****, от който се установява, че автомобилът е видимо обгорял и деформиран най-вече в предната част. В изготвената по досъдебното производство СПТХЕ, е установено, че пожарът се дължи на удара на камина, при което са се разхерметизирали тръбопровода и резервоарите с дизелово гориво. Изготвена е и САВТХЕ.

Механизма на злополуката описан в исковата молба, а именно: На **.**.****г. около 17.25ч. при управление на служебния лекотоварен автомобил Ф. Д. с рег. № ***** в посока от с.Т. към гр.В. е настъпило ПТП при което автомобилa и управлявалия го М. Ч. са изгорели, се потвърждава от приетите по делото без възражения на страните заключения на АВТХЕ-зи, които съда кредитира като компетентни, обективни и изчерпателни, както и от показанията на св.И. Д. Б. и М. С. М.- очевидци на инцидента.

От заключенията на АВТХЕ –зи /основно и допълнително/ на вещото лице инж. д-р С.М., се установява, че на **.**.**** г. около 17:25 часа по главен път 1-2 в района на км.196 в посока към гр. В. се движи товарен автомобил марка „Ф.“, модел „Д.“ с рег. №*****, управляван от М.Т. Ч. ЕГН: *.*.****. Пътят е двулентов с по една пътна лента във всяка посока. Асфалтовата настилка е била новоположена без хоризонтална маркировка. В района между кръстовището за гробищния парк в с. Т. и гр. В. /съответно изхода от гр. В. в посока гр. Д./ не е имало пътни знаци и вертикална сигнализация за забрана на движението по път 1-2 и знаци за ремонтни дейности. В участъка от път 1-2 не е имало пътно-строителни машини и не са извършвани строително-монтажни работи или ремонти по пътната настилка /същата е била нова към датата на ПТП/. Имало е автомобилен трафик и в двете посоки на движение. Движейки се направо изведнъж товарният автомобил отклонява посоката си на движение надясно, навлиза в банката и самокатастрофира в крайпътно дърво. Водачът е задействал спирачната система на Ф. Д.. В следствие на удара се създава въртящ момент спрямо масовия център на автомобила, като същият се завърта по посока на часовниковата стрелка, преобръща се на лявата си страна и се възпламенява. От автотехническа гледна точка причината за ПТП категорично е загубата на управление на автомобила Ф. Д.. При положение че ПТП е на прав пътен участък, причината във всички случаи не е скоростта. Водачът е натиснал спирачния педал и има 24м следа от гума в банката до крайпътното дърво, в което водачът е самокатастрофирал. **След оглед на 25.11.2022г. на катастрофирания автомобил Ф. Д. с рег. №******* е установено, че няма следи от техническа неизправност на автомобила, която може да е станала причина за настъпването на ПТП.

От събраните в хода на производството гласни доказателства чрез разпит на св. М. и св.Б., очевидци на ПТП, които съда кредитира като базираци се на лични впечатления, се установява, че в участъка от пътя „стария път“ , „средния път“ гр.Д. –гр.В. е бил новоасфалтиран , без обозначения на пътното платно. На **.**.****г. не е имало забранителни знаци за затворен участък от пътя или други ограничения. Времето е било сухо, като и двамата свидетели са били участници в движението и са видели как управлявания от Ч. лекотоварен бус излязъл от пътното платно, ударил се в дърво, преобрънал се и се възпламенил- св. М., бил е обърнат в страни от пътя и горял - св.Б.. Свидетелите гасили с пожарогасители, чували викове от автомобила, но не могли да помогнат.

Приети по делото са следните писмени доказателства:

- договор за наем от 26.06.2021 г., сключен между И.Ц.М. и Т. С. И., по силата на който ищцата е наела апартамент - етаж от къща, находящ се на адрес: гр. В., ж.к. К. 313. Документът е оспорен от ответника.

- Удостоверение рег. №53-00-552 от 23.05.2022 г., издадено от Агенция „Пътна

инфраструктура" Областно пътно управление - В., от което е видно, че пътен участък при км.196 от път 1-2, в близост до бетонов възел на Т. е бил затворен към дата **.**.**** г. Съгласно Заповед №РД-11- 1233/25.11.2020 на инж. И.Д., член на УС на Агенция „Пътна инфраструктура" е въведена организация на движението на път 1-2 в участъка от км 176+016 до км 197+836, в съответствие с одобрен проект за временна организация и безопасност на движението (ВОБД) при спазване на изискванията на Наредба №3/16.08.2010 г. за Временната организация и безопасността на движението при извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците. Проектът за ВОБД предвижда всички строителни и ремонтни работи да бъдат дълготрайни с отбиване на движението. Вертикалната сигнализация е поставена и приета на 26.11.2020 г.

- копие медицинска документация / л. 125- 161 от дело / от история на бременността на Т. С. И., копие от направление за хоспитализация, копие от аутопсионен протокол № 2, месец януари 2022 г., копие от епикриза, копие от температурен лист, копие от клинично-лабораторен минимум при изписване от 05.01.2022 г., копие от здравноосигурителен статус към 01.01.2022г., и др. От същите се установява, че на 02.01.2022 г.ищцата Т. И. е родила мъртво износено дете в 38 гестационна седмица – морфология на мацерация и автолиза.

- писмо от Районна здравноосигурителна каса - В., в едно с извлечение от системата за всички извършени прегледи и лечения по здравна каса, и поставените диагнози, от които не се установява към датата на смъртта Ч. да е имал здравословни проблеми.

В хода на първоинстанционното производство са събрани гласни доказателства чрез разпит на водените от ищците свидетели – Р.М.Г. и Д.Р.А. и на водените от ответника свидетели – Ж. К. Д. и И. Д. П., всички без родство със страните.

Съвкупно от показанията на водените от ищците свидетели, чиито показания съда цени като обективни доколкото се базират на лични впечатления и са в унисон със събраните по делото писмени доказателства и съдържат възприятия , а не оценки, се установява,че ищцата и Ч. били нормално семейство, изпълнено с любов, топлина, грижи, внимание. М. бил отговорен и грижовен съпруг и баща. Детето усещало липсата, няма на кого да каже татко. Не са запознати,да се скарали или да са имали някакъв проблем. Имали са и едно дете и дете на път да се роди, но по стечение на обстоятелствата завършило със злополучен край. Детето и бащата били привързани един към друг, обичали се. Ищцата и М. не били женени, но живеели заедно на семейни начала при родителите на М. от поне три години. Т. и М. искали да си купят собствено жилище и да се отделят, тъй като живели при родителите на М. и искали да имат стая за детето, а и чакали второ, но наели квартира, като продължили да търсят собствено жилище. Т. и М. били близки с родителите на М..

Св. Г. –колежка на Т. ги видяла заедно може би седмица-две преди инцидента. Понеже Т. била в болница няколко дни преди случая, тъй като имала световъртеж и повръщане. Свидетелката ѝ писала да я пита как е, а тя и отговорила, че е зле и ѝ се обадила. Казала, че два дни не е успяла да се свърже с М.. Била стресната от ситуацията, че не може да го открие. Разбрала за смъртта на М. от колежата му след като отишла да го попита, дали знае къде е. Ищцата станала доста по-затворена, спряла контактите си. След като се върнала от болничен на работа не говорила, не споделяла. Много рядко след загубата на М. я е виждала да се усмихва, а преди това била общителна, усмихната. Преди Т. имала апетит, а сега се хранела оскъдно. Споделяла, че става в четири-пет часа сутринта, доста преди алармата.

Св.А. –дългогодишна приятелка на ищцата споделя , че Т. до инцидента била усмихната, весела, жизнена, а сега тази Т. я няма, разликата от преди и сега е огромна. След смъртта на М. и след стреса, който понесли желанието им за живот се променило. Като се видят с нейното дете, неговият баща е тук, а на Т. го няма. Т. се опитвала да обясни на детето ситуацията като му казвала, че баща му е звездичка. Намерила сили да му покаже къде е погребан. Томи продължава да търси баща си. Преди нямал търпение да свърши градината, да отидат на пързалки с баща си по мъжки. Т. психически се сринала, трудно ѝ

било да понесе болката сама, затворила се в себе си. Смятала, че стресът, който преживяла, е довел до загубата на бебето, което отново щяло да я свърже с М.. Често плачела. С М. винаги са искали голямо семейство, мечтали за голям дом, подкрепяли се. Никога не са се разделяли, винаги са били заедно. Като всяко едно семейство имали малки караници в ежедневието, но никога не е било сериозно. Последно живеели в К. на квартира, а дотогава при родителите на М. на Лятно кино Тракия /В./ поне пет години. Семейството на Т. и М. се разбирало с родителите на М., като баба и дядо помагали за всичко. Т. била в пети или шести месец, когато станала злополуката, като здравословното ѝ състояние около датата на злополуката не е било влошено. Към датата на злополуката, петък 13-ти, тя не е успяла да се свърже с М., търсила го в петък, в събота отишла на крака при неговия колега да разбере. Няма спомен дали е споменавала да е ходила при родителите на М. и да е подавала сигнал в полицията.

Съвкупно от показанията на водените от ответника свидетели – първия колега и приятел на М. , а втория негов колега приемащ поръчки в офиса на дружеството ответник, които съда кредитира като обективни ,базираци се на лични впечатления, се установява , че работата на М. е в определения за деня маршрут с буса на фирмата на изпълнява поръчки , да носи стока по магазините. На **.**.****г. маршрута му е бил - село Н.Р., В., гр.К., гр.Н.п., гр.П., след което е трябвало да се прибере в базата и да се отчете. По принцип районите трябва да обслужват според дадения график, но се случва клиенти да се обалят и да ги посетят или до обекта, или някъде на пътя, като дават стоката, касов бон и фактура и взимат парите, но не е практика.

Св. Д.:На 13-ти август 2021 г. се чул сутринта с М., който му казал, че му е много лошо, не спал добре. Свидетелят му казал, като не се чувства добре да се прибира, да не кара. Чули се още 3-4 пъти през деня и той все съобщавал, че не е добре, лошо му било. Графикът му бил от село Н.Р., В., К., Н.п., П.. Последно, като се чули, го питал за най-краткия път за Д., защото нещо не оставил в този магазин предния ден, но за петък Д. не била в графика му. Последно се чули около четири, четири и нещо. След това му звъннал, М. казал, че закъснявал много. Питал го какво става, а той отговорил: „Спокойно, след 20 минути съм при тях". След това му звънял за нещо друго, но М. не вдигнал, а след това телефонът му бил изключен. Може би 15-20 минути след това шефът му се обадил и му съобщил, че нещо се е случило с М. на пътя за Т.. Този път тогава бил в ремонт. Пристигнал на място с такси и като видял пушека се затичал на там, защото с М. били приятели. Когато отишъл на другата седмица по маршрута на М. в Д., човекът го попитал къде му е ледът. Тогава свидетелят разбрал, че всъщност М. не е ходил до гр.Д..

Св. Д. излага, че М. и жена му първоначално живеели заедно , но към инцидента не живеел с жена си от около два месеца, били скарани. И преди да почине му казал, че не живеят заедно, М. живеел на друго място – над кв. В., местност К., а жена му живеела във В., до магазина на СВА, където преди това живеели заедно. Знае, че М. живее в К., тъй като казал на техен общ приятел, че отива там на квартира. В К. свидетелят е ходил един път да качат една пералня, но не е влизал. М. се опитвал се да се сдобри с жена си, излизали, виждали се. Един ден, след като М. му помогнал с един багаж поканил М. и Т. на гости, за да стоплят отношенията си, но останали разделени. Т. тогава била пак бременна, общували нормално. Когато М. му споделил, че чака второ дете, бил много радостен. За апартамента във В. казал, че е негов, а после жена му казала, че са на квартира. Тогава още живеели в блока във В.. Служебните автомобили вечерта, като заредят стока, стоят на паркинга на Кооптърговия, където домуват, защото са хладилни и трябва да се включват в към електрическата мрежа. Когато взимат служебните автомобили, оставят своите на паркинга. **В неделя** Т. дошла с детето при свидетеля да пита за М., защото все още нямала връзка с него. Когато взимат служебните автомобили, оставят своите на паркинга. Т. звъняла на М. по телефона, но той бил изключен, но видяла, че личният му автомобил е на служебният паркинг и решила,че работи. До този момент не знаела за смъртта на М.. Когато ѝ казал, че

мъжът ѝ е изгорял в колата Т. се разплакала, изпаднала в шок. Дотогава свидетелят си мислел, че полицаите ще ѝ съобщят, защото така го били уверили. Той се страхувал да ѝ каже, но нямало как да избяга от ситуацията. Виждал е детето на М. заедно с него, имали нормални отношения на баща и син, никога не е чул да му се скара. М. не се разбирал и с родителите си, заради някакви земи, тъй като всичко било приписано на сестра му, както и някакъв гараж на Аспарухов мост.

Св. П. излага, че последно преди инцидента се видял с М. в понеделник .Във вторник, сряда и четвъртък той закъснявал с отчета и не са се виждали. По принцип си идвал в четири и половина следобед, отчитал се на при тях и, ако е необходима стока, се добавя и заминава към паркинга. Казал на М. поне да си остави парите и документите в петък сутринта, за да се отчетат. В четвъртък сутринта, като отишъл на работа на бюрото имал два документа от вторник и сряда. Разбрали се четвъртък да даде парите. Казал, че се е разбрал с управителя за някакъв аванс, а свидетелят му казал: „Като дойдеш, ще се чуем с шефа“. Вечерта пак се установило, че ще закъснее и се разбрали в петък да се натовари и да чака да приключат. Чак петък рано сутринта се е качил до базата преди свидетелят да отиде на работа, затова в петък му се обадил и му казал, че трябва да му се прави ревизия в два часа, но той пак закъснявал.

За установяване степента и характера на получените от ищцата травми по делото е изслушано и заключението на вещите лица д-р К.К. и Р.Г. по СПхПЕ, което съда кредитира като компетентно, обосновано и пълно. От същото се установява, че в резултат на инцидента, който е с фатален край за съпруга на г-жа Т. И., последната е претърпяла психична травма, която е свързана с емоционални и отчасти, с волеви промени. Диагностицират се клинични симптоми на „Разстройство в адаптацията-тревожно депресивно разстройство.“ В резултат на претърпяната психична травма към момента е с повишени, в умерена степен, тревожност и депресивност; станала е неспокойна, с намален фрустрационен толеранс, с нарушения в съня и с понижена самооценка; ограничила е интересите си, съсредоточила е вниманието си върху новите задължения и отговорности. Повишена е страховата готовност /като неопределена тревожност/, ограничени са социалните контакти. Налице е потисната агресивна готовност /нездравословна агресия/ - потиснатите емоции и чувства спрямо лица, институции и фирмата, в която е работил съпругът ѝ, поради некоректното и нелоялно отношение към нея след неговата смърт. Цялата симптоматика вследствие на преживяната и все още необработена психична травма. Настъпилата психична травма от преживения инцидент не е преодоляна от ищцата И. и към настоящия момент/момента на освидетелстване/. В продължение на една година, все още персистират симптомите. Същите са били в по- голяма степен изразени непосредствено след инцидента и първите месеци след него, но все още техните външни прояви остават завоалирани, но в определени моменти, когато се правят асоциации със случилото се, се проявяват под формата предимно на невербални жестове, мимики и лицеизраз /натъжаване и просълзяване, продължителни паузи/. Препоръчително считат за ищцата да ползва специализирана помощ от професионален терапевт / психотерапевт /. Наличието и към настоящия момент на психичната травма от случИ. се инцидент е довела до промяна в качеството на живот на ищцата. Промяната е свързана най-вече с промяна в самооценката, с повишените задължения и отговорности, които следва да поеме сега, когато е сама и когато отглежда и възпитава, общото им дете. В момента същата работи на две места. Ограничила е до минимум социалните си контакти. Чувства се ненужна в семействата, които са пълни /трианголат/. Променено е качеството ѝ на съня, апетита, изпитва неопределени страхове и вътрешно напрежение, а нивото на тревожността и депресивността са в умерена степен повишени. Отзвучаване на клиничните симптоми без съответно лечение и психотерапия-продължително, със „заравяне на стреса" при ищцата не може да отзвучи, има реална възможност за хронифициране и задълбочаване на психиатричната симптоматика, както и нейното актуализиране стресова ситуация-както и към настоящото освидетелстване се

актуализира нерационално преработения до настоящия момент дистрес. В съдебно заседание вещите лица са посочили, че ако беше потърсила специализирана помощ състоянието ѝ щеше да е по-добро, но тя е убедена, че сама ще се справи, което е много нездравословно.

Съда не кредитира казаното от вещите лица в открито съдебно заседание на 17.11.2022г. пред ВРС, че най-вероятно загубата на брачния партньор, макар и да не са налице специфични аномалии по проследяване на бременността, среса води много до промяна в хомеостазата на организма и има връзка, се е отразило на загубата на второто дете, доколкото тези изводи не са подкрепени с установени по делото факти, а се базира на предположение. По делото не са налице безспорни доказателства обосноваващи причинна връзка между настъпилата смърт на Ч. и спонтанното раждане на 02.01.2022г.

Пред настоящата инстанция от „А.Ф.“ ООД не са направени възражения относно степента и характера на получените от ищеца Т. Ч. в следствие на трудовата злополука и загубата на баща му неимуществени вреди – огромна болка и страдание от загубата на родител, лишаването от бащина обич, лески, грижи, внимание. Огромната празнота, която не може да бъде запълнена. Възражението е за прекомерност на присъденото обезщетение, като несъответстващо на критерия за справедливост, което съда намира за неоснователно.

Настоящия съдебен състав приема, че присъдения от ВРС в полза на ищеца - Т. Ч., чрез законния му представител неговата майка – Т. И. размер на обезщетение от 150 000 лева покрива критерия за справедливост, визиран в нормата на чл.52 от ЗЗД, предвид обективно съществуващите обстоятелства и съобразно представените от страните доказателства. Безспорно за детето, загубата на родител, прекъсване на връзката баща – син, невъзможността ищеца да разчита на бащина подкрепа в живота си занапред, както и предвид доказаната по делото тяхна емоционална свързаност е травма, която не може да бъде преодоляна лесно, бързо и без последствия. В тази връзка съда отчита и възрастта на момчето – пет години към дата на инцидента, възраст, в която детето е осъзнато относно отношенията с родителите си, възприема емоционално контакта си с тях и в същото време е в крехка такава за да асимилира внезапната загуба на баща си. Не маловажен е и факта, че детето е лишено от грижата на единия си родител в чисто материален план.

Въз основа на събраните по делото доказателства по безспорен начин се установява и че ищцата – Т. И. е претърпяла описаните в исковата молба неимуществени вреди, изразяващи се в претърпените от нея болки и страдания. В тази връзка освен посочените вече писмени доказателства, съда кредитира и гласните такива – показанията на свидетелите Г. и А. относно промяната в поведението, физическото и психическо състояние. Единствено следва да се посочи, че по делото не е установена пряка причинна връзка между инцидента и загубата на второто ѝ дете, с оглед наведените в исковата молба твърдения за претърпени от това неимуществени вреди в резултата на трудовата злополука.

Касателно възражението на ответника за завишен размер на присъденото в полза на ищцата Т. И. обезщетение, настоящия състав счита същото за частично основателно по следните съображения.

Безспорно от събраните в хода на производството доказателства е установено, че същата е загубила бащата на детето си - М., мъжа, с който е живяла на съпругески начала.

Очакването на второ дете ,без по делото да са налични други такива освен гласните доказателства, които съда кредитира в тази част, че Ч. е негов баща е достатъчна индиция , че същите са имали перспективи за съвместно съжителство. Анализирайки доказателствения материал, настоящия съдебен състав счита , че към дата на инцидента – **.***.****г. М. и Т. не са живели в един дом, което от своя страна не води извод до трайна фактическа раздяла и липса на взаимност. Видно от показанията в протокол за разпит на свидетел от 27.08.2021г. по ДП ***/*****г. – л. 259 от дело, дадени непосредствено след инцидента, който е приобщен към доказателствата по делото с протоколно определение от 10.06.2022г., ищцата е заявила , че в петък **.***.****г. рано сутринта М. е излязъл както обикновено. През деня се чула с него , последно 14.20 ч. и той й казал, че започва да се връща на обрано към В., но имал да разнася по още обекти. В неделя вечерта на 15.08.2021г. тя отишла при колегата на М. - Ж. за да го потърси, тъй като се била притеснила , че не се е прибрал. По делото няма категорични доказателства за твърденията на въззивницата, че е търсила житейския си спътник в болници и полиция, каквито доводи са наведени във въззивната й жалба относно мъчителния начин, по който е научила за станалото. Видно от заключението по СПхПЕ, казаното от ищцата пред вещите лица , че в началото на бременността “била „малко изпушила“...“дразнела се с М.“, както и: „...в петък бях заспала много рано вечерта...отидох до базата и видях нашия автомобил...телефона му беше изключен...в неделя пак ходих до базата но само неговия автомобил беше там без служебните...и тръгнах към Владиславово и седнах пред входа на негов колега и го изчаках и той ми каза какво се е случило...“, изцяло кореспондира с показанията на св. Ж. Д. , че към дата на инцидента страните не са живели заедно, както и за начина по който ищцата е узнала за смъртта на колегата му. Узнаването на всяка смърт е травмиращ шок, съобщаването на същото при ПТП е било задължение на органите на полицията / макар , че тя и М. не са имали официален брак/респективно на работодателя. Ищцата не е представила доказателства за основателна причина да не потърси житейския си спътник още вечерта на **.***.****г., когато не се е прибрал от работа / при тезата , че са живели заедно/ или да подаде сигнал в полицията за изчезването му, когато не се е прибрал и на другия ден, а е търсила сведения за него от приятеля и колега му – Ж. Д. и то едва в неделя.

Както вече беше посочено, съда кредитира заключението на вещите лица по изготвената СПхПЕ, с изключение, че загубата на второто дете на ищцата е в пряка причинна връзка с настъпили инцидент и смъртта на М. Ч. , поради липса на доказателства в тази насока. По делото също не са налични доказателства, и че ищцата е търсила специализирана помощ, приемала е медикаменти и е провеждала е лечение.

С изложените мотиви настоящия съдебен състав счита, че възражението на ответника – „А.Ф.“ ООД касателно завишения размер на присъденото в полза на ищеца обезщетение, като справедлива обезвреда на претърпените от нея неимуществени вреди е основателно до сумата от 80 000 лева , като за разликата от тази сума до присъдения размер от 110 000 лв. решението следва да отменено, а предявения иск отхвърлен.

Възраженията на въззивника „А.Ф.“ ООД, относно прилагането на разпоредбата на чл.

201 ал. 2 от КТ за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, съда приема за неоснователно по следните съображения:

По делото не се спори, че пострадалия е запознат с длъжностната си характеристика. В хода на производството не са представени категорични доказателства, че в деня на инцидента, а и по принцип е имало строго определен маршрут, по обекти и часове, които изпълняващите длъжността „шофьор лекотоварен автомобил“ в дружеството ответник следва да спазват стриктно и нарушаването на които да се счита за нарушаване на трудовата дисциплина. Аргумент в тази насока са и показанията на св. И. П., от които се установява, че въпреки, че М. Ч. не е спазил изискването да се отчита всеки ден след завръщането си в базата на дружеството ответник, от това не са настъпили никакви последици, касателно изпълнението на служебните му задължения. Ирелевантно в случая е и дали на **.**.****г. починалия е занесъл лед в гр.Д., дали е следвало да го направи т.к. причината за инцидента е ПТП, което не е в пряка причинно следствена връзка с избрания маршрут. Неоснователно е и възражението на ответника за нарушаване от страна на Ч. на ЗДвП, конкретно преминаването през затворен за движение път. Въз основа на представеното от Агенция „Пътна инфраструктура“ Областно пътно управление - В. Удостоверение рег. №53-00-552 от 23.05.2022 г., се установява, че пътен участък при км.196 от път 1-2, в близост до бетонов възел на Т. е бил затворен към дата **.**.****г. Проектът за ВОБД предвижда всички строителни и ремонтни работи да бъдат дълготрайни с отбиване на движението. Вертикалната сигнализация е поставена и приета на 26.11.2020г. От същото обаче не се установява, дали поставената на 26.11.2020г. сигнализация за затваряне на този участък от пътя е била налична към дата на инцидента. Не само от събраните по делото доказателства/писмени и гласни/, а и от приложения оглед на местопроизшествие по ДП се установява, че участъка от пътя е бил новоасфалтиран, без маркировка, но не е имало поставени ограничителни и забранителни движението пътни знаци. Дори и да се приеме, че участъка от пътя, в който е настъпило ПТП е бил затворен, но без знаци за това, то с оглед заключението на вещото лице по САвТхЕ и показанията на очевидците на ПТП, отново не е налице съпричиняване от пострадалия на вредоносния резултат, доколкото причината за катастрофата на е в състоянието на пътния участък. Напротив същия е бил в отлично състояние, нов асфалт, макар и без пътна маркировка.

Възражението на ответника – въззивник, че предприемайки управление на служебния автомобил при влошено здравословно състояние е проява на „груба небрежност“ от страна на Ч., не е въведено с отговора на исковата молба, а в първото по делото заседание проведено на 10.06.2002г., като в тази връзка е направено доказателствено искане за установяване здравословното състояние на Ч. непосредствено преди ПТП, както и за изискване на писмени доказателства в тази връзка. ВРС е отклонил искането за СМЕ, като е уважил това за събиране на писмени доказателства. Искането за допускане на СМЕ е подновено след разпита на св. Ж. Д., проведен в същото съдебно заседание и отново оставено без уважение от ВРС, поради което и следва да бъде разгледано. По същество - настоящия съдебен състав счита същото за неоснователно, доколкото в хода на производството не са събрани категорични доказателства за наличие на здравословен проблем, който да е бил известен на М. Ч., същия да го е negliжирал и това да е довело до загубване управлението на автомобила, ПТП и леталния край, т.е. да е в пряка връзка със злополуката.

Трайна е практиката на ВКС, че според разпоредбата на чл. 201, ал. 2 КТ, груба небрежност при трудова злополука е налице когато пострадалият е предвиждал

настъпването на неблагоприятните последици, но се е надявал, че няма да настъпят или че ще ги предотврати. Приема се, че грубата небрежност е тежко нарушаване на дължимата грижа при положение, че пострадалият е могъл да я съблюдава в конкретната обстановка, каквото един обикновен човек, поставен в същата обстановка не би могъл да го допусне. Такова поведение е правно укоримо защото пострадалият е бил длъжен да избегне злополуката, ако беше положил дължимата грижа. Именно поради факта, че пострадалият участва в увреждането, това му поведение следва да бъде отчетено при определяне на дължимото се обезщетение.

Ето защо настоящия съдебен състав счита, че в конкретната хипотеза не следва да намери приложение разпоредбата на чл. 201, ал. 2 КТ, като определяния като справедлив за ищците размер на дължимото от работодателя обезщетение за вредите от трудовата злополука, съответно от 150 000 лв. и 80 000 лв. се намали с 90%., каквито са възраженията на ответника и с какъвто процент същия счита, че пострадалият е допринесъл за вредоносния резултат.

В заключение, съобразявайки всички доказателства по делото, съда приема, че критерият за справедливост за репарирание на претърпените от ищците неимуществени вреди, би бил удовлетворен чрез определяне обезщетение в размер на 150 000 лева за Т. Ч. и 80 000 лева за Т. И.. Следва да се има предвид, че частичното уважаване на иска за по-малък от претендирания размер на обезщетението, е с оглед преценката на съда за справедлива обезвреда на доказаните от ищците настъпили неимуществени вреди, а не с оглед наличие на съпричиняване на вредоносния резултат.

Депозираната въззивна жалба на Т. И. е неоснователна. Депозираната въззивна жалба от „А.Ф.“ООД е частично основателна.

Обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което размера на присъденото обезщетение да бъде определен съобразно изложените мотиви, касателно ищцата Т. И., а в останалата част потвърдено.

Основателността на главните искове обуславя основателност и на акцесорните такива за заплащане на законна лихва върху главниците, считано от дата на злополуката.

Предвид различните изводи на двете инстанции първоинстанционното решение следва да бъде отменено и в частта за присъдените разноски.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78 ал.1 от ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 1875.00лв. по иска на Т. Ч. и 1000.00лв. по иска на Т. И., съобразно уважената част на исковите и представените доказателства за заплатено възнаграждение на един адвокат. Доколкото същото е заплатено общо по двата иска съда приема, че то е по-равно, а именно по 2000.00 лв. за всеки от ищите.

Ответникът следва да бъде осъден на основание чл. 78 ал.6 от ГПК да заплати в полза на ВРС дължимата сума за държавна такса в размер на 9200.00лв. за двата иска, както и сумата от 284.38лв. заплатен от бюджета на ВРС депозит вещи лице по СПхПЕ.

Ищите дължат на ответника на основание чл.78 ал.3 от ГПК, съобразно отхвърлената

част на исковете, сумата от 1406.25лв. – заплатено възнаграждение на един адвокат и 185.63 лв. такси вещи лица и свидетели.

За въззивното производство страните не са претендирали разноски.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, Решение № 183/18.01.2023г. по гр.д. № *****/****г. на ВРС,30 св., В ЧАСТТА с която „А.Ф.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.“, **Е ОСЪДЕН** да заплати на Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д.“ № 40А сумата над размера от **80 000 /осемдесет хиляди/лева** до присъдените **110000/сто и десет хиляди/ лева**, или за 30 000 /тридесет хиляди/лева представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди вследствие смъртта и загубата на своя житейски спътник и баща на детето й Т. М. Ч. - М.Т. Ч. ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от **.**.****г., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от 14.08.2021г. до окончателното изплащане на паричното задължение, на основание чл. 200 от КТ вр. чл.86 ал.1 от ЗЗД ; както и в частта за разноските, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д.“ № 40А **срещу** „А.Ф.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.“, иск с правно основание чл.200 от КТ вр. чл. 86 ал.1 от ЗЗД за изплащане на сумата за разликата над **80000.00 /осемдесет хиляди / лева** до присъдените **110000/сто и десет хиляди/ лева**, или за 30 000 /тридесет хиляди/лева, представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди вследствие смъртта и загубата на своя житейски спътник и баща на детето й Т. М. Ч. - М.Т. Ч., ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от **.**.****г., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на паричното задължение.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 183/18.01.2023г. по гр.д. № *****/****г. на ВРС,30 св., В ЧАСТТА с която „А.Ф.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.“, **Е ОСЪДЕН** да заплати на Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д.“ № 40А сумата от **80000.00 /осемдесет хиляди / лева**, представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди вследствие смъртта и загубата на своя житейски спътник и баща на детето й Т. М. Ч. - М.Т. Ч. ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от **.**.****г., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на паричното задължение, на основание чл. 200 от КТ вр. чл.86 ал.1 от ЗЗД.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 183/18.01.2023г. по гр.д. № *****/****г. на ВРС,30 св., В ЧАСТТА с която е отхвърлен предявения от Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д." № 40А **срещу** „А.Ф." ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.", иск с правно основание чл.200 от КТ вр. чл. 86 ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата за разликата над **110000/сто и десет хиляди/ лева** до претендираните **160000/сто и шестдесет хиляди/ лева**, представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди вследствие смъртта и загубата на своя житейски спътник и баща на детето й Т. М. Ч. - М.Т. Ч. ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от **.**.****г., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на паричното задължение.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 183/18.01.2023г. по гр.д. № *****/****г. на ВРС,30 св., В ЧАСТТА с която „А.Ф." ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.", **Е ОСЪДЕН** да заплати на Т. М. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д." № 40А, действащ чрез своята майка и законен представител Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д." № 40А сумата от **150000 /сто и петдесет хиляди/ лева**, представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди вследствие смъртта и загубата на своя баща - М.Т. Ч., ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от **.**.****г., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на паричното задължение, на основание чл.200 от КТ вр. чл.86 ал.1 от ЗЗД.

ОСЪЖДА „А.Ф." ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.", алтернативен адрес за призоваване: гр. В., ж.к. „В.В." бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12 **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. М. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д." № 40А, действащ чрез своята майка и законен представител Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д." № 40А **сумата от 1875,00 /хиляда осемстотин седемдесет и пет/ лева**, представляваща направени съдебно-деловодни разноски по гр.дело № *****/****г. на ВРС, на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА „А.Ф." ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.", алтернативен адрес за призоваване: гр. В., ж.к. „В.В." бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12 **ДА ЗАПЛАТИ** Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д." № 40А **сумата от 1000,00 /хиляда/ лева**, представляваща направени съдебно-деловодни разноски по гр.дело № *****/****г. на ВРС, на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д." № 40А лично и в качеството й на майка и законен представител на Т. М. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Г. Д." № 40А **ДА ЗАПЛАТИ** на „А.Ф." ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.", алтернативен адрес за

призоваване: гр. В., ж.к. „В.В.“ бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12 **сумата от 1592.00 /хиляда петстотин деветдесет и два /лева**, представляваща направени разноси по гр.дело № *****/****г. на ВРС, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

ОСЪЖДА „А.Ф.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: село В., община А., област В., п.к. ****, ул. „С.д.“, алтернативен адрес за призоваване: гр. В., ж.к. „В.В.“ бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12 **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Районен съд-В. **сумата от 9200.00/девет хиляди и двеста/ лева – държавна такса по двата иска** с правно основание чл.200 от КТ и **284.38/двеста осемдесет и четири лв. и тридесет и осем ст./ лева/** , представляваща направени съдебно-деловодни разноси по гр.дело № *****/****г. на ВРС, на осн. чл. 78, ал.6 от ГПК.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от съобщението му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____